

Zaliczka na prenumeratę roczną 400mk.

Ogłoszenia drobne za wiersz lub jego miejsce 25mk., za szpaltę 1000mk., za stronę 2000 mk

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA BIAŁOSTOCKIEGO.

Redakcja i Administracja: Białystok, Urząd Wojewódzki, Pałac Branickich.

Ogłoszenia, obwieszczenia, odezwy, zawiadomienia, komunikaty, uchwały, rozkazy, ect. władz cywilnych i wojsk. oraz instytucji społecznych i użyteczności publicznej przyjmuje się bez zastrzeżeń,—od osób prywatnych zaś tylko takie ogłoszenia, które wynikają ze sto sunków tychże do wymienionych władz i instytucji, względnie o ile mają dobro lub interes ogółu na celu.

T R E Ś Ć:

Dział urzędowy

Przepisy organizacyjne. 1.

F. Opleki społecznej 17. 18. 19 20.

II. Okólniki i Komunikaty Wojewody, oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim w sprawach:

III. Rozporządzenia i Komunikaty innych Ministerstw. 21 22.

A. Ogólno-administracyjnych i samorządowych 2. 3. 4.

IV. Obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim 23. 24. 25. 26. 27. 28.

B. Sanitarnych, 5,

C. Weterynaryjnych 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13.

D. Majątków państwowych 14.

E. Ogrodniczych 15. 16.

V. Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników. 29. 30. 31.

Dział nieurzędowy.

Rozkład jazdy oraz taryfa ruchu samochodowego na liniach Łemża-Kolno i Clechonowiec Małkinia.

Dział Urzędowy.

I.

Przepisy Organizacyjne.

1.

Komunikat Ministra Robót Publicznych z dn. 10 kwietnia 1922 r. L: II-1667 do wszystkich Wojewodów na obszarze b. zaboru rosyjskiego i

austryackiego w sprawie załatwiania spraw z zakresu robót publicznych w obrebie Urzędów Wojewódzkich.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 11 lutego 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i ogłoszone w Monitorze Polskim z 28 lutego 1921 r. nie jest we wszystkich województwach jednakowo interpretowane.

Traktowanie niektórych spraw z zakresu działania Okr. Dyrekcji Rob. Publ. jest nadto nie zawsze zgodne

z zasadami celowego i sprężystego funkcjonowania Okr. Dyrekcji Rob. Publ.

Celem wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości i ściślejszego uregulowania postępowania Okr. Dyrekcji Rob. Publ. zarządza Ministerstwo Robót Publicznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych:

a) Akta personalne urzędników i wszelkich funkcjonariuszów z resortu Min. Rob. Publ. mają być załatwiane pod liczbami Okr. Dyrekcji Robót Publicznych i w tychże Dyrekcjach przechowywane.

b) Urzędnicy rachunkowi i kancelaryjni Okr. Dyrekcji pozostają na etacie resortu Min. Rob. Publ. (Dział II prel. budż. M. R. P.)

c) Załatwianie spraw administracyjno-prawnych z zakresu robót publ. należy do Wydziału Administracyjnego.

Pozostawia się uznaniu Naczelnika Wydziału Admin. względnie Okr. Dyrektora Rob. Publ., w których sprawach o przeważnym charakterze fachowo-technicznym potrzebnym jest zasięgnięcie opinii Wydziału Administracyjnego, zaś przy załatwieniu których spraw administracyjno-prawnych potrzebną jest opinia techniczna. Ostateczna decyzja w tym względzie należy do Wojewody.

d) Umowy na roboty i dostawy zawiera Dyrekcja Rob. Publ. przy współdziałaniu Wydziału Administracyjnego o ile nie jest zastrzeżone zawarcie takiej umowy przez Ministerstwo.

e) Sprawy techników cywilnych, Izb Inżynierskich i towarzystw technicznych oraz sprawy dotyczące współdziałania z orgnami Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w kwestjach szkolnictwa technicznego i zawodowego, załatwia Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych przy zachowaniu przepisów zawartych w ustępie c) niniejszego rozporządzenia.

Wojewoda przekaze Dyrektorowi Robót Publicznych aprobatę tych spraw z pośród wymienionych w punktach d) i e) które posiadają charakter spraw opartych wyłącznie na zawodowej wiedzy technicznej.

Zauważa się w końcu, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmiło że niema nic przeciw temu, ażeby poszczególni Wojewodowie przekazywali w miarę uznania aprobatę pewnych spraw poza sprawami ściśle zawodowymi Naczelnikom Wydziałów, przeto co do resortu robót publicznych Okr. Dyrektorom Robót Publicznych, co zresztą wypływa z postanowień § 33 rozporządzeń Rady Ministrów z 14 i z 21 marca 1921 r. Dz. U. № 234 i 235.

Za Ministra Robót Publicznych

(—) *Rybczyński.*

Podsekretarz Stanu

II.

Okólniki i komunikaty Wojewody oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim.

A.

W sprawach ogólnoadministracyjnych i samorządowych.

2.

Komunikat Wojewody do Starostów w sprawie potajemnego wyszynku napojów alkoholowych w herbaciarniach.

Województwo zauważa, że w niektórych powiatach rozszerza się coraz bardziej potajemny wyszynk napojów alkoholowych w herbaciarniach.

Wprowadzie utrzymywanie herbaciarni jest wolnym przemysłem nie wymagającym uzyskania jakichkolwiek koncesji, a obowiązujące Ustawy o akcyzach i monopolach państwowych nie zawierają przepisów, na zasadzie których osoby utrzymujące herbaciarnię, a uprawiające potajemnie wyszynk wódek, mogłyby być pozbawione prawa utrzymywania swych zakładów, jednakże zechce p. Starosta zwrócić uwagę na najenergiczniejsze zwalczanie potajemnego wyszynku napojów alkoholowych w herbaciarniach, pociągając winnych do odpowiedzialności sądowej, a w wypadkach przekroczenia Ust. z dnia 23/IV. 1920 r. (Dz. U. Nr. 37 poz. 210) do odpowiedzialności w drodze administracyjnej.

W wypadkach powyżej wymienionych stosować można najwyższy wymiar kary przewidzianej ustawą z dnia 23/IV. 1920 r.

Białystok, dn. 10 kwietnia r. b.

L: AD.—556/3.

Wojewoda:

w. z. Malinowski.

3.

Komunikat Wojewody do Starostów w sprawie zakazu polowania na kuropatwy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że M. R. i D. P. weźmie pod uwagę sprawę zupełnego zabronienia polowania na kuropatwy w niektórych częściach kraju w 1922 r. Obecnie obowiązuje w sprawie polowania na kuropatwy Rozp. z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 63. poz. 422 w 1920). W związku z tem przypomina się, że w myśl art. 377 obowiązującej dotychczas ustawy gospodarstwa wlejskiego wyd. 1903 r. (Zb. Pr. Imp. Ros. Tom. XII. Cz. II), sprzedaż zwierzyny w czasie zakazanym dla polowania jest bezwzględnie zabroniona.

Wobec tego poleca się P. Staroście, by jak naj-energiczniej przeciwdziałał i niedopuszczał handlu w jakikolwiek sposób zwierzyną, oraz jej przywozu do miast i wsi w czasie kiedy polowanie na nią jest zabronione i winnych wykroczenia pociągał bezwzględnie do odpowiedzialności z art 410 i 406 pomienionej ustawy, w myśl których winni przywozu lub handlu zwierzyną w czasie zakazanym ulegają karze grzywny oraz konfiskacie zwierzyny.

Białystok, dn. 21 kwietnia 1922 r.

L: AD. 109/2

za Wojewowode:

Dr. W. Kałuski

4.

Okólnik Ministra Sztuki i Kultury z dn. 10 lutego 1922. r. do Oddziałów Wojewódzkich Sztuki i Kultury w sprawie wywozu zabytków sztuki.

W związku z przekazaniem Województwom spraw dotyczących wywozu zabytków z granic państwa, Ministerstwo Sztuki i Kultury komunikuje, że wszystkie dzieła sztuki, które mają być wywiezione winny być meldowane w Oddziałach Wojewódzkich i zaopatrzone w stosowne zaświadczenie Urzędu Wojewódzkiego.

Zakaz wywozu zabytków należy stosować z całą surowością względem pierwszorzędných dzieł sztuki czyściej jak i stosowanej, nie należy jednak czynić trudności co do wywozu przedmiotów średniej wartości artystycznej.

Decyzje Oddziałów Sztuki i Kultury winny stać na stanowisku interesu państwa i kultury polskiej, nie sprawiać jednak wrażenia bezcelowych, nieumotywowanych utrudnień. W razach wątpliwych Oddziały Wojewódzkie winny zwracać się do Ministerstwa, załączając fotografię zabytku, jego szczegółowy opis, zarówno jak dać możność wywoźcemu odwołania się do Ministerstwa, jako do ostatniej rozstrzygającej instancji.

Dzieła sztuki przewożone z jednego państwa do drugiego, po sprawdzeniu dokumentów, stwierdzających charakter tranzytowy transportu, winny być przepuszczane.

Własność cudzoziemców podlega naraówni z własnością obywateli polskich artykułowi 19 Dekretu z dn. 21 listopada 1818 r. o opiece nad zabytkami sztuki i kultury.

Na obszarze województw wschodnich odnośnie do zabytków o charakterze rosyjskim mogą być ze względów państwowych stosowane jak najdalej idące ulgi wywozowe, nie dotyczy to jednak dzieł sztuki o charakterze ściśle muzealnym lub o charakterze, świadczącym o wybitnych cechach odrębności miejscowej. Na obszarach tych zakaz wywozu zabytków polskich należy przeprowadzać z całą bezwzględnością.

Zaświadczenie o wywozie danych przedmiotów z granic państwa powinno być wydawane na zasadzie orzeczenia na piśmie, traktowanego pufnie. Orzeczenie to winno pozostać w archiwum województwa, zaś każde zaświadczenie, wydawane dla wiadomości Władz celnych i granicznych, należy bez komentarzy wydawać na ręce zainteresowanego.

Zaświadczenie winno opiewać na czyje ręce jest wydane, aby nie stało się przedmiotem handlu łącznie z dziełami sztuki, i być opatrzone wiadomością dla jakich władz zostało wydane.

Przedmioty wywożone z granic Państwa powinny być opatrzone pieczęciami województwa. Stosuje się to do samych przedmiotów bądź do ich opakowania.

Pieczęcie winny być nakładane z uwzględnieniem niemożności zmiany opleczętowanego przedmiotu przy jednoczesnem zwracaniu uwagi na jego nieuszkodzenie.

Kierownik Ministerstwa:

(—) *P. Tonikowski.*

B.

W sprawach sanitarnych

5.

Okólnik N 16. Wojewody do Starostów w sprawie badania wody do lemoniady i wód gazowych.

Wobec tego, że w zakładach produkujących wody gazowe i lemoniady używaną bywa często do wyrobu tych napojów woda nie odpowiadająca warunkom dobrej wody do picia, polecam na podstawie okólnika Ministerstwa Zdrowia Publicznego N H. 6960. 848. 22. z dn. 17/III 1922 r. pobierać ze wszystkich tego rodzaju zakładów próby wody, celem przesyłania ich do zbadania.

Próby winny być pobrane w samych wytwórniach ze zbiornika (rezervoar, basen, beczka), z którego czerpana jest woda, ewentualnie oczyszczona przez filtry do fabrykacji. Pobieranie prób dla badań chemiczno-bakterjologicznych winno się odbywać w myśl instrukcji o pobieraniu prób wody do badania, (Okólnik z dn. 30XI. 1921 r. N H. 34972/3/22/21).

Próby należy przysyłać do Oddziału Hydrologicznego Państwowego Zakładu Badania Żywności w Warszawie (Nowowiejska 27 a), jako specjalnie do tego celu powołanego.

Koszta przesyłki i badania podlegają ogólnym przepisom obowiązującym w myśl art. 2 i 7 Rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie taksy za badania żywności i przedmiotów użytku publicznego w Państwowych Zakładach Badania Żywności i Przedmiotów Użytku (Dzienn. Ust. z dnia 1. IX. 1919 r. N 71 poz. 422).

Wykonywanie powyższego rozporządzenia należy zaznaczać w sprawozdaniach miesięcznych lekarzy powiatowych.

Białystok, dn. 2 kwietnia 1922 r.

L: 774/1-22.

Dr. K. Alchimowicz.

Dyrektor:

C.

W sprawach weterynaryjnych.

6.

Komunikat Wojewody do Starostów i Prezydentów miast wydzielonych w sprawie grzebowisk padliny zwierząt domowych.

Ponieważ padlina zwierząt, a przedewszystkiem dotkniętych zaraźliwymi chorobami musi być w myśl zasadniczej ustawy o epizootjach bezzwłocznie i gruntownie usuwana, aby nie szerzyła chorób po okolicy, przeto w każdej miejscowości winno być założone grzebowisko (cmentarz zwierzęcy). Wiadomo bowiem, że trupy zakopywane dotychczas gdzieś odkopują psy i rozsykając kości z nich, roznosząc zarazę po wsi i powiecie.

Dla tego grzebowiska należy zakładać poza miejscowością i zabezpieczać je parkanami, płotami rowami etc., aby psy nie miały przystępu i nie były rozsydnikami epizooty.

Na ten cel nadają się place suche, niemoczarowate i nieplaszczyste a posiadające drogi dojazdowe i szczelne ogrodzenia. Trupy zwierząt należy corychlej na te place wywozić i zakopywać je na 2 mtr. głęboko. Ponieważ z otrzymanych w tej sprawie relacji od poszczególnych Starostw ujawnia się, że w niektórych powiatach grzebowisk zupełnie nie ma, w innych zaś zachowane są place dla zakopywania padłych zwierząt, ale nieuporządkowane i nieogrodzone, przeto mając na uwadze że powyższa sprawa jest nader ważną i niecierpiącą zwłoki, wzywam Pana poświęcić sprawie tej należną uwagę i zażądać od burmistrzów, wójtów i sołtysów, by postarali się o bezzwłoczne urządzenie grzebowisk.

Odpis wydanych w tym kierunku zarządzeń, oraz sprawozdania o grzebowiskach już urządzonych należy przedłożyć tut. Urzędowi Wojewódzkiemu.

Białystok, dn. 2 kwietnia r. b.

L: 838/17—R. W.

Za Wojewodę:

(—) Skrzyszewski.

Inspektor Weterynarii.

7.

Komunikat Wojewody do Starostów w sprawie zwalczania węgrzycy i włośnicy u nierogacizny. (w skróceniu).

Wiadomo że nierogaczna, watając się bez dozoru po miasteczkach i wsiach, pożera chciwie odchody ludzkie i tą drogą zaraża się węgrzycą, zaś pożerając szczury dostaje włośnicę.

Obie choroby są nader niebezpieczne, gdyż wieprzowina węgrowata (niedobrze ugotowana) nabawia pożywających ludzi tasiemca (solitera), podczas gdy druga jest przyczyną śmiertelnej choroby u ludzi, zwanej trychinozą (włośnicą).

W tym celu pismem z dnia 3/3. 922. L. 563/23 rozesłało tutejsze Województwo Panom zarządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z 24/2 1/25/2 2, 922. № 1160/W-S, a nadto w regulaminie dla rzeźni zaznaczono, aby wszystko mięso wieprzowe było badane skrupulatnie na powyższe zarazy.

Lecz to będzie tylko usuwaniem skutków, podczas gdy przyczyna węgrów i trychin będzie przy obecnych warunkach trwać nadal, wobec czego chorób tych nie da się tak łatwo zwalczyć całkowicie.

Z tych więc względów, jak również wobec znacznego rozpowszechnienia się tych chorób, uznało Województwo za nieodzowne wezwać Panów, by przy współudziale powiatowych lekarzy weterynaryjnych i władz komunalnych uświadamiali ludność o przebiegu i skutkach tych 2 chorób, a nadto wydali kategoryczny zakaz watać się nierogaczny bez dozoru po ulicach i zagrodach, gdyż tylko tą drogą da się zapobiedz szerzeniu się węgrzycy i włośnicy po powiatach.

Również dbać o to należy i dolożyć wszelkich starań, aby przy każdej zagrodzie były odpowiednio urządzone wychodki, do których nierogaczna nie miała by żadnego przystępu.

O wydanych zarządzeniach i podjętej akcji w powyższym kierunku zechce Pań Starosta przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu szczegółowe sprawozdanie.

Białystok, dn. 3 kwietnia 1922 r.

L: 768/48-R. W.

Za Wojewodę

Skrzyszewski

Inspektor Weterynarii

8.

Komunikat Ministra Rolnictwa i D. P. w sprawie uchylecia obowiązku malleinizacji koni przewożonych kolejami żelaznymi.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych uchyła niniejszem zarządzenie z 25 listopada 1920 r. Nr. 3956/W/P według którego konie przeznaczone do przewozu kolejami mogły być dopuszczone do załadowa-

nia dopiero po dokonaniu oczynej próby malleinowej z wynikiem ujemnym.

Przewóz koni kolejami w obrocie wewnętrznym ma się odtąd odbywać bez poprzedniej malleinizacji, lecz po dokładnem ich zbadaniu przez lekarza weterynaryjnego, dekonaniem na stacji kolejowej bezpośrednio przed załadowaniem i po stwierdzeniu niepodejrzanego stanu zdrowia i pochodzenia zwierząt.

Ze względu na znaczne rozszerzenie się nosaczyny w kraju, należy wezwać lekarzy sanitarnych, aby badanie kliniczne przeprowadzili z jak największą dokładnością i ścisłością, a wręcz zauważenia objawów, wzniesających podejrzenie choroby zaraźliwej, wykluczali zwierzęta od dalszego transportu. Nadto należy wykluczać od przewozu kolejowego konie, nie zaopatrzone w świadectwa pochodzenia (paszporty) lub zaopatrzone w świadectwa niezgodne z istotnym wyglądem zwierząt.

Zarządzenie niniejsze zechce Pan Wojewoda podać bezzwłocznie do wiadomości wszystkich podległych urzędowych organów weterynaryjnych i sfer zainteresowanych.

Uchylając obowiązek malleinizacji koni, która miała na celu ujawnienie zatajonych ognisk nosaczyny w kraju i zapobieganie dalszemu rozwojowi tej zarazy, szerzącej się groźnie od r. 1920 wskutek ruchu wojsk, napływu uchodźców kresowych i przemysłnictwa z Rosji, Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zauważyło, że przez malleinizację nie osiągnięto pod żadnym względem zamierzzonego wyniku. Doświadczenie wykazało bowiem, że malleinizacja, dokonywana przed załadowaniem, tylko w nadzwyczajnie rzadkich wypadkach dawała wynik dodatni, prawdopodobnie z tego powodu, że do transportu kolejowego doprowadzano tylko konie zupełnie pewne co do pochodzenia i stanu zdrowia, podczas gdy konie podejrzane są przeprowadzane pleszo często przez wielkie przestrzenie kraju, przyczyniając się do rozwoju zarazy. Zachodzi też uzasadnione podejrzenie, że konie doprowadzone do transportu kolejowego, zwłaszcza przez niesumieńczych handlarzy, są malleinizowane na krótki czas przedtem malleiną, uzyskaną ubocznie w drodze nielegalnej. Wskutek czego ujemny wynik próby malleinowej, dokonanej następnie przez lekarza weterynaryjnego, nie może być miarodajny.

Ponadto doszły do wiadomości Ministerstwa liczne zażalenia na zbyt wygórowane żądania stawiane przez lekarzy weterynaryjnych za przeprowadzenie malleinizacji.

Powyższe względy skłoniły Ministerstwo do wydania niniejszego zarządzenia, które nie ma jednak zastępowania do koni wprowadzonych z zagranicy.

Warszawa, dnia 4 kwietnia 1922 r.

Dep. Wet. Nr. 410/W/Z.

Za Ministra:

(—) Dr. Dalkiewicz

Dyrektor Departamentu.

9.

Komunikat Ministra Rolnictwa i D. P. w sprawie ograniczenia obrotu zwierzętami z powodu zarazy płucnej.

Brak, względnie niedostateczna liczba lekarzy weterynaryjnych, personelu pomocniczego, oraz podstawowych urządzeń sanitarnych, niezmiernie utrudnia szybkie wprowadzenie przepisów rozporządzenia z 2 czerwca 1920 r., tyczącego się walki z zarazą płucną (Dz. U. R. P. Nr. 49 poz. 302) odnośnie do nadzoru na targach, w rzeźniach i. t. p.

Zdając sobie sprawę z tych trudności, Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych pismem z dn. 28/II r. b. Nr. 1016W/Z zarządziło, aby ograniczenia obrotu zwierzętami i produktami zwierzęcymi stosowano tylko w rejonach zapowietrzonych zarazą płucną, a w razie znacznego rozszerzenia się tej zarazy, także w rejonach zagrożonych.

Celem uzgodnienia sposobu postępowania w tej mierze wyjaśnia się, że ograniczenie obrotu w rejonach zagrożonych (ściślejszy rejon) należy stosować, zgodnie z punktem „b” art. 19 wzmiarkowanego rozporządzenia, tylko w razie znacznego rozszerzenia się zarazy płucnej w danym powiecie lub w razie pojawienia się tej zarazy w bliskim sąsiedztwie miejscowości, w której odbywają się jarmarki i targi na bydło.

Pan Wojewoda zechce przytem dopilnować, aby zgodnie z przepisem ustępu drugiego, punktu „b”, art. 19 rozporządzenia, nie ograniczano obrotu bez koniecznej potrzeby. Nieuzasadnione zarządzenia w tym kierunku zechce Pan Wojewoda bezzwłocznie uchylać.

Warszawa, dn. 4 kwietnia 1922 r.

Dep. Wet. Nr. 1949/W O/S

Za Ministra

Dyrektor Departamentu

10.

Komunikat Naczelnego Komisarza do walki z księgosuszem w sprawie zarządzeń celem ochrony z powodu wybuchu księgosuszu w Województwie Lubelskiem.

Wobec wybuchu księgosuszu w Województwie Lubelskiem wszystkie rygory w sprawie obrotu przeżuwaczami, surowcami od nich pochodzącymi oraz paszą objętościową, przewidziane rozporządzeniem Pana Ministra Rolnictwa i D. P. z dnia 2 maja 1921 roku. (Dz. Ust. Nr. 51 z 1921 r.) obowiązują nadal aż do odwołania z tą jednak zmianą, że do wydawania zezwoleń na wywóz ze wschodu (z województw kresowych) przeżuwaczy, surowców od nich pochodzących, oraz paszy objętościowej, w wypadkach koniecznej potrzeby, upoważnia się odnośny Urząd Wojewódzki (właśc. Inspektora Weterynaryjnego).

Wydawanie zaś zezwoleń na przewóz kolejną tych zwierząt oraz surowców i paszy z zachodu na wschód poza linię dawnego kordonu weterynaryjnego stałego (poza rzekę Bug) przysługuje tylko Naczelnemu Komisarzowi do walki z księgosuszem.

Zaznacza się przytem, że obecnie zagrożone są księgosuszem następujące powiaty Województwa Lubelskiego: Łukowski, Garwoliński, Puławski, Lubartowski, Siedlecki i Radzyński, na obszarze których zamknięte zostały dla naładunku i wyładunku przeżuwaczy, surowców i paszy objętościowej wszystkie stacje kolejowe.

Warszawa, dn. 5 kwietnia 1922 r.

Nr 1124/ N. K.

Naczelnny Komisarz

(—) *Zaniewski*

lek. wet. ppłk.

11.

Komunikat Ministerstwa Rolnictwa i D. P. w sprawie zwalczania pryszczycy.

Pryszczycza u zwierząt racicowych, przebiegająca zazwyczaj łagodnie przybiera niekiedy charakter bardzo złośliwy, powodując wskutek wysokiej śmiertelności znaczne straty zwłaszcza wśród bydła rogatego. Zwyczajne środki lecznicze i zarządzenia sanitarno-weterynaryjne okazują się w tych wypadkach bezskutecznymi.

W formie bardzo złośliwej wystąpiła pryszczycza w r. 1920 w Niemczech, co spowodowało fachowe koła niemieckie do zastosowania nowych metod zwalczania tej zarazy, polegających na szczepieniu zwierząt chorych i podejrzanych o zarażenie się krwią lub surowicą zebraną ze zwierząt, które chorobę tę przeżyły. Rezultaty tych doświadczeń podane są w streszczeniu w Nr. 1 i 5 fachowego czasopisma „Berliner Tierärztliche Wochenschrift” z r. 1921.

Według tych sprawozdań zbieranie krwi, wytwarzanie surowicy i szczepienie odbywa się w sposób następujący:

Krew zbiera się ze zwierząt chorych na pryszczycę, jednak znajdujących się już w stanie rekonwalescencji t. j. takich, które już nie gorączkują i przynajmniej od 5 do 7 dni odzyskały chęć do jedzenia. Po upływie 3 tygodni od wyzdrowienia nie należy zbierać krwi, ponieważ antygeny zawarte w organizmie są już wyeliminowane i krew traci własności uodporniające, względnie lecznicze. Krew zbiera się z żyły szyjnej zwykłą wydrążoną igłą do naczyń sterylizowanych i za pomocą miotelki lub pereł szklanych oddziela włóknik, poczem dodaje się 100/0-wego roztworu Natru chloru w stosunku 35 gramów tego roztworu na 1 litr krwi. Krew zbiera się, o ile możliwości, z wołów lub jałowych krów w ilości 3-4 litrów ze sztuki i zabieg ten powtarza się 2 razy w odstępach 5-cio dniowych. Z krów cielnych lub dojnych należy zbierać mniejszą ilość krwi.

Surowicę otrzymuje się przez pozostawienie

krwi zebranej w sposób wyżej podany w możliwie wysokich cylindrach, na 24 godzin aż do zupełnego wyklarowania.

Tak krew jak i surowica ulegają szybko zepsuciu, powinny więc być użyte do szczepienia o ile możliwości tego samego dnia lub najdalej do 3 dni po zebraniu. Zakonserwować można tak krew jak i surowicę przez dodanie 1 grama formaliny na litr krwi lub surowicy, nie dłużej jednak jak na 14 dni.

Szczepienie samo dzieli się na lecznicze i ochronne. Przed szczepieniem należy zmierzyć temperaturę zwierzęcia, gdyż od tego zależy wysokość dawki krwi lub surowicy.

Szczepienie lecznicze stosuje się na zwierzętach chorych i gorączkujących. Zwierzętom tym wstrzykuje się podskórnie za łopatkę przynajmniej 400 gramów krwi odwłóknionej lub 200 gramów surowicy i miejsce wstrzyknięcia lekko rozciera. Należy przytem zważać na ogólny stan choroby i nie szczepić zwierząt ciężko chorych, u których nastąpiło już osłabienie akcji serca. W razie ciężkiego zajęcia chorobowego racie, należy oprócz szczepienia zastosować leczenie racie pyoktaniną.

Przy tym sposobie postępowania zwierzęta ciężko chore przychodziły zwolna do zdrowia, a procent śmiertelności wynosił tylko 0.2, t. j. 1 wypadek na 500 sztuk chorych, podczas gdy procent ubytku u zwierząt nieszczepionych był bez porównania wyższy.

Szczepienie ochronne stosuje się na zwierzętach zdrowych, lecz podejrzanych o zarażenie się i niegorączkujących.

Wstrzykuje się jak wyżej zwierzętom większym 200 gramów krwi lub 100 gramów surowicy, cielętom 50 do 100 gramów krwi lub 25 do 50 gramów surowicy.

Zwierzęta zdrowe, zaszczepione w ten sposób, nabywają odporność przeciw zakażeniu, trwającą jednak tylko 10-14 dni. Aby zwierzęta tak uodpornić na czas dłuższy, należy zaszczepić im limfę, zebraną ze świeżo rozpadłych pęcherzyków zwierząt chorych na pryszczycę. Odbywa się to w ten sposób, że płatek grubego płótna pozostawia się przez parę minut w jamie pyskowej chorego zwierzęcia celem przeżucia a następnie wkłada się do jamy pyskowej zwierząt zdrowych, zaszczepionych, kolejno 6-ciu sztukom, na 2 minuty każdej sztuce.

Zaszczepione w ten sposób zwierzęta przebywają pryszczycę w ciągu 8 dni wśród lekkich objawów gorączkujących i nielicznych pęcherzyków w jamie pyskowej.

Tak przy zbieraniu krwi i przygotowywaniu surowicy, jak i przy technicznym wykonaniu szczepienia należy przestrzegać jak najściślej zasad antyseptyki.

Szczepienia te także przeprowadzono w Czechosłowacji na większą skalę z bardzo dobrymi wynikami.

Podając te szczegóły do wiadomości Pana Wojewody, Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych pro-

si o przestanie odpisu powyższego pisma wszystkim państwowym lekarzom weterynaryjnym z wezwaniem, aby wrazle potrzeby stosowali opisane powyżej szczepienie i o wynikach przedkładali Panu Wojewodzie sprawozdania, które następnie należy przesłać Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Warszawa, dnia 5 kwietnia 1922 r.

Dep. Wet. Nr. 4267/W/Z.

Za Ministra
Dyrektor Departamentu
(—) *Halski.*

12.

Komunikat Wojewody do Starostów i Prezydentów wydzielonych miast w sprawie urządzenia targowisk zwierzęcych.

W ślad tut. pisma z dnia 19 grudnia 1921 r. L. 557/20 R. W. w powyższej sprawie przesyła się Panu praktyczne wskazówki, niezbędne przy urządzeniu targowic z zaleceniem, by do tych wskazówek stosowano się jak najściślej, chcąc tanim kosztem uczynić zadość obowiązującym przepisom, a przytem uzyskać wszelkie dogodności, odpowiadając warunkom miejscowym.

Białystok, dn. 7 kwietnia 1922 r.

L: 838/19 R. W.

Za Wojewodę

Skřzeszewski

Inspektor Weterynarii

Wskazówki niezbędne przy urządzeniu wymaganych (ustawą) targowisk.

A. Plac pod targowicę

§ 1. Plac pod targowicę na zwierzęta domowe, przetargi i wystawy powinien posiadać następujące warunki:

- a) ma być na miejscu otwartem t. j. na zewnątrz miejscowości i domów mieszkalnych, tudzież obór etc;
- b) winien być suchy, nigdy zaś moczarowaty lub piaszczysty i łatwy do oczyszczania;
- c) co do rozległości odpowiadać stosunkom miejscowym t. j. być wystarczającym na najliczniejsze spędy wszelkich gatunków zwierząt domowych i na pomieszczenie: kancelarii targowej, placu rewizyjnego, wymaganej rozległości na przedziały dla koni, bydła, owiec, kóz, nierogacizny i dla

sztuk zakwestjonowanych (posiadać plac pod zaprzęgi, chlewy spędowe etc.);

- d) ma posiadać drogi dopędowe i odpędowe, oraz obfitość w pobliżu wody do pojenia względnie studnię i być obsadzony drzewami;
- e) posiadać wygodną komunikację z miejscową rzeźnią i stacją kolejową (przy omijaniu w przepędzie stajen i obór ze sztukami hodowlanymi).

§ 2. Cały plac targowy ma być otoczony barierą, parkanem lub płotem, aby zwierzęta miejscowe nie miały doń przystępu, w ogrodzeniu zaś winne być bramy spędowe i wypędowe.

UWAGA: Place moczarowate, przepuszczalne, piaszczyste i pagórkowate nie nadają się do gruntownego oczyszczania i dezynfekcjonowania, zaś zanadto odległe (ze względu na odpęd sztuk podejrzanych i okaleczonych do rzeźni, a zakupionych na kolej) nie nadają się na targowice.

B. Urządzenie targowicy.

Należycie urządzona targowica powinna być podzieloną na 7 oddziałów (w miarę potrzeby większych lub mniejszych) t. j. 1 na konie, 2 na bydło, 3 na nierogaciznę, 4 na owce i kozy 5 na sztuki podejrzane, 6 plac rewizyjny i 7 plac na zaprzęgi.

Prócz tego winna posiadać kancelarię targową, obok mieszkanie dla stróża, chlewy spędowe, wagę pomostową, studnię ze źłobami i wychodki, oraz zbiornik na nawóz i śmiecie.

- a) Kancelaria, najdogodniej w połowie frontowej ściany targowicy zbudowana, winna być obszerna (z 3 oknami) i zaopatrzona w stoły, szafy, przybory do badań, księgę dla zapisu zwierząt dostarczanych na targowicę, druki urzędowe i świadectwa pochodzenia, oraz przybory do pisania, w pleczęcie urzędowe dozoru targowego i wreszcie regulamin targowy i taryfę opłat jak za oględziny, użycie placu, wagi, chlewów, za świadectwa etc.
- b) Przed frontem kancelarii winien być położony plac rewizyjny, służący do oględzin sztuk przypędzanych na targi, z którego następnie wprowadza się zbadane jednostki do przedziałów, wskazanych przez badającego.
- c) Pod oknem kancelarii należy umieszczać wagę pomostową, obsługiwaną przez osobnego funkcjonariusza.
- d) Na każdy gatunek zwierząt ma być osobny przedział z bramą wpędową. Przytem zauważa się, że przedział na sztuki podejrzane winien być pomieszczony z przodu targowicy naprzeciw okien stróża, ogrodony (parkanem lub płotem) i posiadać szopę do szczegółowych badań lekarskich.

Nadto oddziały na zwierzęta drobne winne posiadać podwójną barierę, dla zapobieżenia przechodzeniu do innych oddziałów. Wreszcie w oddziałach na konie i bydło należy umieścić równoległe barjery z kozłami do upinania sztuk.

- e) Pomieszkankie stróża powinno być obok kancelarii, aby był na każde zawołanie pod ręką.
- f. Studnię z korytami do pojenia najdogodniej pomieszczać poza kancelarią tak, aby dostęp do niej był ze wszystkich przedziałów jak najbliższy.
- g) Plac na zaprzęgi winien być poza placami na zwierzęta targowe i placem rewizyjnym.
- h) Chlewy spędowe winne stać na uboczu (na zewnątrz placu do przetargu).
- i) Wychodki i basen na nawóz i śmiecie najlepiej pomieszczać z boku chlewów i obór spędowych.
- j) Do przejazdów koni wyznaczyć drogę uboczną względnie wyjazdową.

13.

Komunikat Ministra Rolnictwa i D. P. w sprawie zwalczania różycy świń.

Wobec zbliżającej się pory letniej sprawa zwalczania różycy świń staje się aktualną.

Pomimo, że zaraza ta należy do najbardziej rozpowszechnionych i występuje prawie we wszystkich okolicach państwa, to jednak nieznaczna liczba wypadków dochodzi do wiadomości władz, a urzędowe wykazy o epizootacjach ani w przybliżeniu nie odpowiadają stanowi faktycznemu różycy. Pochodzi to stąd, że ludność zataja zarazę, albo stara się zapobiedz jej przez szczepienia, które nieodpowiednio przeprowadzane przez osoby niefachowe nie przynoszą żadnej korzyści.

Przedewszystkiem więc należy zwrócić szczególniejszą uwagę ludności na zgubne skutki takiego postępowania, przypomnieć jej ustawowy obowiązek bezzwłocznego zgłaszania wypadków zarazy, a winnych zaniedbania tego obowiązku przekazać właściwym władzom sądowym do ukarania.

Co do samych środków, jakie należałoby zastosować w celu rychłego i skutecznego zwalczania różycy, to nie ulega wątpliwości, że najskuteczniejszym rozwiązaniem sprawy byłoby powszechne szczepienie świń w całym kraju, przeprowadzanie jednak akcji w tym kierunku o ile ona w obecnych warunkach byłaby możliwą, musi być pozostawione inicjatywie władz samorządowych i organizacji rolniczych. Akcja państwowa przy zwalczaniu różycy trzody chlewnej z natury rzeczy ograniczyć się musi na razie do szczepień tylko w zagrodach zapowietrzonych i zagrożonych w tych miejscowościach, w których zaraza zostanie urzędowo stwierdzona. Jako zagrożone uważać należy zagrody, w których świnie w ciągu ostatnich dni 8 pośrednio lub bezpośrednio mogły stykać się ze świniami zagród zapowietrzonych.

W zagrodach zapowietrzonych i zagrożonych należy poddawać szczepieniu zapobiegawczemu bezwarunkowo wszystkie świnie chore za zgodą właścicieli. Tak do szczepień ochronnych, jak i leczniczych należy używać wyłącznie surowicy, a same szczepienia wykonywać mają państwowi lub inni przez władzę w tym celu delegowani lekarze weterynarii na koszt Skarbu Państwa.

Ponieważ ze względu na szybki przebieg i bardzo krótki okres wylegania się różycy szczepienie powinno być jak najrychlej zastosowane, przeto jest rzeczą niezbędną, aby lekarze weterynaryjni posiadali zawsze pod ręką dostateczny zapas surowicy. W tym celu Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zarządza jednocześnie przesłanie przez Syndykat Hodowlany w Warszawie 5 litrów surowicy dla użytku Województwa.

Otrzymałą surowicę należy rozdzielić między państwowych lekarzy weterynaryjnych tych powiatów, w których różycy notorycznie najczęściej się pojawia i polecić im, aby surowicę używali wyłącznie do szczepień zarządzonych z urzędu w miejscowościach zapowietrzonych, bez pobierania jakichkolwiek opłat od właścicieli, oraz by z dokonanych szczepień przedkładali Urzędowi Wojewódzkiemu szczegółowe sprawozdania z podaniem nazwisk właścicieli, ilości zaszczepionych w każdej zagrodzie świń i surowicy na ten cel zużytej. Pokwitowanie z odbioru surowicy zechce Pan Wojewoda przesłać wspomnianemu Syndykatom Hodowlanemu. (Warszawa-Kopernika 30), a odpis pokwitowania przedłożyć Ministerstwu Rolnictwa i D. P.-W razie wyczerpania zapasu surowicy zechce Pan Wojewoda zwrócić się do Ministerstwa o dalsze wysyłki.

Niezależnie od szczepień z urzędu na koszt Skarbu Państwa, które wykonywane samą tylko surowicą zabezpieczają zwierzęta przed zarazą tylko na krótki okres czasu, byłoby pożądanem, aby w miejscowościach stale nawiedzanych różycą właściciele poddawali świnie szczepieniom skombinowanym t. j. surowicą i kulturą.

Zorganizowanie takich szczepień ochronnych poza akcją państwową jest rzeczą władz samorządowych, które winny w tej mierze porozumieć się i działać wspólnie z wojewódzkimi i powiatowymi organizacjami rolniczymi. Koszta tych szczepień nie mogłyby oczywiście być pokrywane ze Skarbu Państwa, atoli Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w miarę możności byłoby skłonne przyjąć z pomocą ewentualnie takiej akcji przez delegowanie państwowych lekarzy weterynaryjnych do przeprowadzenia szczepień, a to na wniosek Pana Wojewody, przedstawiony w każdym poszczególnym wypadku.

Warszawa, dn. 14 kwietnia 1922 r.

Nr. 2134 W/Z/

Za Ministra

(—) *Dr. Dalkiewicz*

Dyrektor Departamentu:

D.

W sprawach majątków państwowych.

14.

Komunikat Wojewody do wszystkich Starostów z wyjątkiem w Białowieży w sprawie pobierania 10% od dzierżawców za opłaty uiszczane po terminie.

Poleca się powiadomić wszystkich dzierżawców, że za opłaty uiszczane po terminie, ewentualnie prolongowane, będzie pobierane 100% w stosunku rocznym, o ile niewypłacenie należności w terminie nie będzie traktowane jako powód do rozwiązania umowy.

Przy ściąganiu procentu należy takowy odnotować w osobnych poleceniach do Kas Skarbowych na Dz. II. § 12, poz. 2 z wymiennieniem stopy procentowej (10%) oraz terminu za jaki został pobrany i od jakiej sumy.

Ponadto poleca się zażądać od dzierżawców niezwłocznego wylegitymowania się pokwitowaniem Kasy Skarbowej o dokonanej wpłacie, a 1 i 15-go każdego miesiąca sporządzać i przysyłać do Urzędu Wojewódzkiego wykaz sum wpłaconych.

O ile dzierżawca nie dokona wpłaty niezwłocznie po otrzymaniu polecenia do Kasy, winien dodatkowo za przeterminowanie opłacić procent.

Białystok, dn. 13 kwietnia 1922 r.

L: 5/832-R. W.

Za Wojewodę

(—) *Wł. Jastrzębski.*

Inspektor Majątków Państwowych.

E.

W sprawach ogrodniczych.

15.

Komunikat Wojewody do wszystkich Okręgowych Związków i Towarzystw Rolniczych w województwie w sprawie ulgowego przewozu drzewek.

Na mocy obowiązującej taryfy ogólnej towarowej (Dz. Ust. z r. 1921 Nr. 43 poz. 265 Cz. A. I. a także Dz. Ust. 1920 r. Nr. 40 poz. 243 Cz. II. A.) „drzewka owocowe i leśne” należą do kategorii przesyłek pośpiesznych ulgowych t. j. za przewóz pociągami towarowymi pośpiesznymi lub pociągami mieszanymi-przewozowe oblicza się według klasy I, ustanowionej dla przesyłek zwykłych (Tablica opłat Cz. VI. taryfy).

Za przewóz pociągami osobowymi przewozowe o-

blicza się według klasy dla przesyłek pośpiesznych normalnych, zaś pociągami osobowymi pośpiesznymi, według klasy dla przesyłek pośpiesznych, podwyższonej o 50%. Też same przepisy normują termin załadowania, przewozu, wagi przesyłek, doręczenia. Zwracając uwagę na powyższe Województwo prosi o zakomunikowanie mu po upływie sezonu sprowadzania drzewek, o ile zarządzenia obowiązujące nie wykazują braków w praktyce i wraz takowych Województwo prosi o wskazanie tych braków z przedstawieniem konkretnych projektów zmian.

Białystok, dn. 7 kwietnia 1922 r.

L: 874/6-R. W.

Za Wojewodę

(—) *S. Ciszewski.*

Inspektor Ogrodnictwa.

16.

Komunikat Wojewody do Starostów, Związku Zawodowego Ogrodników w Warszawie i Koła Zawodowego Ogrodników w Łomży w sprawie nadania ziemi zawodowym ogrodnikom w majątkach przeznaczonych w r. b. do parcelacji.

Przy niniejszym przesyła się wykaz przeznaczonych do parcelacji w r. b. majątków, co do których Województwo wystąpiło do Okręgowego Urzędu Ziemskiego z wnioskiem o utworzenie w nich kolonii ogrodniczych (nadania ziemi zawodowym ogrodnikom). Reszta obiektów wyznaczonych w r. b. do parcelacji po zebraniu danych okazała się na cel powyższy mniej odpowiednia.

Z powodu, że cała akcja była podjęta w porozumieniu z Urzędem Ziemskim, ogrodnicy mają szanse otrzymania ziemi z tych obiektów.

Dla tym pomyślniejszego osiągnięcia tego celu koniecznym jest, by Urzędy Ziemskie (Okręgowy w Białymstoku i Komisarze Ziemscy w odnośnych powiatach) nie doznawali braku kandydatów zawodowych ogrodników na projektowane kolonie.

Dlatego Województwo prosi o niezwłoczne podanie powyższego do wiadomości sferom zainteresowanym, nawołując do składania w swoim czasie do Urzędów Ziemskich odnośnych podań wraz z życiorysami, przy czem zaleca się petentom odpisy swych wniosków nadsyłać Województwu (Inspektor Ogrodnictwa) celem możliwego poparcia kandydatów przy ich zakwalifikowaniu na kolonie.

Białystok, dn. 24 kwietnia 1922 r.

L: 803/18 - R. W.

Za Wojewodę:

S. Ciszewski.

Inspektor Ogrodnictwa

Wykaz obiektów parcelacyjnych na 1922 r., co do których Województwo wystąpiło z wnioskiem do Urzędu Ziemskiego o utworzenie w nich kolonji dla ogrodników.

1. Powiat Augustowski.

- 1) W maj. Szkocja Jedna kolonja ogrodnicza obszaru 20 morg., na polu biegnącym do osady Raczki. (Majatek leży blisko granicy Prus Wschodnich, szosą do Suwałk 14 klm. Sąsiedztwo ośrodka, gdzie powstanie pole doświadczalne. Zbyt produktów zapewniony, jak i handel z Prusami).
- 2) W maj. Łabno: Jedna kolonja ogrodnicza 24 morg. na polu od granicy wsi Adamowicze. (Od Grodna 7 klm. szosą. Sąsiedztwo mającego powstać ośrodka kultury rolniczej na folwarku Łabno.

2. Powiat Białostocki.

- 1) W maj. Rafałówka: Jeden środek ogrodniczy 80-cio morgowy z budynkami na jednym z folw. klucza Rafałówka.
- 2) W tymże majątku: Dwie kolonje ogrodnicze po 24 morg. na polu między folw. Rafałówka a Zabłudowem.
- 3) W maj. Piłatowszczyzn: Jedna kol. ogrodnicza 20-to morgowa na spalonym folwarku (6 kl. od st. Waliły).

3. Powiat Kolneński.

W maj. Mały-Płock: Z folw. Janowa jedna kolonja ogrodnicza 15 morg. (między Łomżą, a Kolnem, sąsiedztwo ośrodka rolniczo-ogrodniczego).

4. Powiat Ostrowski.

- 1) W maj. Złotorja: Jedna kolonja ogrodnicza 30 morgowa w kącie między traktem Daniłów-Zaręby., a dróżką wiodącą od tego traktu do rzeki.
- 2) W maj. Jasienica: Jedna kolonja ogrodnicza 20-to morgowa w kącie między drogą Jasienica-Smalachy, a strugą.

5. Powiat Sokólski.

W maj. Kolno: Dwie kolonje ogrodnicze po 20 morg. (trzy szosy, stacja Ostrów na trakcie Grodno-Augustów 3 klm. Nowo-Kamionna 7 klm., miasto Dąbrowa 3 klm. bliskość Grodna).

6. Powiat Suwalski.

W majątkach: Kuków, Pawłówka, Zaboryszki, Koniecbór i Postawełe po 1 ko-

lonji ogrodniczej obszaru 24 morgów każda.

Powiat Suwalski, jak i Augustowski są nader wdzięczne dla ogrodników głównie z tego powodu, że wszelkie szkółki, nasłennictwa i t. p. mają gwarantowany zbyt dla miejscowej ludności, która jest pozbawiona tego rodzaju źródeł. Źródła Warszawskie i nawet Grodzieńskie nie rozwiną tam ludowego ogrodnictwa.

Brak przedsiębiorców bardzo odczuć się daje, a chwila ich pojawienia się tam, będzie korzystną, jak dla nich samych tak i dla ludności.

F.

W sprawach opieki społecznej.

17.

Komunikat Wojewody do Starostów w sprawie listów transportowych dla wysiedleńców b. terenów przyfrontowych.

Podczas wojny światowej, mieszkańcy b. terenów przyfrontowych obecnie należących do Polski zostali przez władze okupacyjne przymusowo wysiedleni ze swych siedzib w głąb Państwa Polskiego, których też znaczna liczba znajduje się na terenie Województwa.

Obecnie wysiedleńcy ci pragną powrócić do miejsc stałego zamieszkania i w tym celu tłumnie zgłaszają się do Województwa, prosząc o odtransportowanie ich do miejsc przynależności.

Wobec powyższego poleca się Panu Staroście, wysiedleńców tych znajdujących się na terenie powierzonego Panu powiatu, którzy zgłaszają się do Starostwa w celu odtransportowania ich bezpłatnie kolejami do miejsc stałego zamieszkania, wraz z dobytekimi rejestrować i wykaz takowych z wyszczególnieniem wszystkich danych co do przynależności gminnej, jak również osób, inwentarza żywego i martwego, przysyłać do etapu urzędu Emigracyjnego w Białymstoku, (Grodnie), który po zarejestrowaniu takowych u siebie, imienne listy transportowe będzie wysyłać Panu Staroście.

O powyższem zostali zawiadomieni p. p. Komisarze wspomnianych etapów.

Białystok, dn. 5 kwietnia 1922 r.

L: 253/2 - P. O.

Za wojewodę:

(—) *M. Bogdański*

18.

Komunikat Ministra Robót Publicznych w sprawie wydawania repatrijantom budulca na budowę ziemianek, jako przejściowych schronisk.

MINISTERSTWO
Robót Publicznych
№ 2831/Od.

Do

Okręgowej Dyrekcji Odbudowy
w Białymstoku, Łucku, Brześciu, Wilnie,

Celem przyjsia z pomocą repatrijantom w uzyskaniu czasowych schronisk Min. Rob., Publ. Generalna Dyrekcja Odbudowy po porozumieniu się z Nadzwyczajnym Komisarzem dla Spraw Repatriacyjnych w uwzględnieniu braku kredytów na budowę baraków i schronisk w tegorocznym budżecie poleca wydawać repatrijantom za pośrednictwem starostów budulec na budowę ziemianek, jako przejściowe schroniska.

Budulec ten będą pobierali starostowie dla wydawania repatrijantom na następujących warunkach:

1. Do otrzymania budulca mają prawo tylko ci repatrijanci, których zabudowania zostały zniszczone wskutek działań wojennych.
2. Na zasadzie stwierdzonych strat wojennych starostowie mogą udzielić repatrijantom częściowo budulec częściowo materiał tarty najwyżej do 5 m³ na ziemiankę i to jedynie tym, którzy pobudują się na własnym gruncie.
3. Wykazy wydanych materiałów starostowie przesyłać odnośnym Powiatowym Biurom Odbudowy do wiadomości 30 czerwca, 30 września i 31-go grudnia b. r., aby mógł być materiał wydany na ziemiankę zaciągnięty jako zaliczka w „kонтасп poszkodowanych” na poczet zapomogi w myśl ustawy z dnia 18/VII. 1919 r. i potrącony przy wydawaniu budulca na budowę definitywnych zabudowań.

№ 2831/Od.

z a M i n i s t r a

(—) Stanisław Kruk.
Prezes Gener. Dyrekcji Odbudowy.

19.

Komunikat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie pomocy ze strony miast oraz powiatowych związków komunalnych w państwowej akcji pomocy repatrijantom.

W uzupełnieniu odezwy Nadzwyczajnego Komisarza do spraw repatriacji z dn. 23. II. 1922 r. L.1171/22, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje co następuje:

Podjęta przez Rząd akcja dla ratownicza repatrijantów bez współdziałania społeczeństwa zadaniu temu z powodu ogromu nędzy, katastrofalnego poprostu stanu rzeczy, sprostać nie zdoła.

Z pobudek zatem humanitarnych oraz, mając na uwadze bezpieczeństwo wszystkich mieszkańców, zarówno pod względem fizycznym jak i moralnym, należy dążyć do wzmożenia tej akcji przez wciągnięcie do niej czynnika społecznego.

Jest to kwestja pierwszorzędnego znaczenia państwowego.

Niezależnie od inicjatywy poszczególnych osób lub instytucji społecznych, które będąc zorganizowane, mogą stać się w tej akcji wielce pomocne, na szczególną uwagę zasługuje samorząd.

Zadaniem miast i powiatowych związków komunalnych, posiadających repatrijantów, którym przysługuje tam prawo przynależności byłoby, rzecz zrozumiała, przede wszystkim zorganizowanie pomocy lokalnej w granicach sił i środków posiadanych.

Udział zaś w akcji ogólnej państwowej, bądź społecznej należałoby w pierwszym rzędzie do tych jednostek samorządowych, dla których sprawa tej pomocy nie przedstawia się tak, jak w wymienionym poprzednio wypadku. Miejscowości takich jest wiele i uchwalone przez ich organa samorządowe na te cele kwoty tworzyłyby łącznie poważne środki, które władzom kompetentnym t. j. Nadzwyczajnemu Komisarjatu, umożliwiłyby prowadzenie tej akcji.

Pan Wojewoda zechce zająć się tą sprawą oraz poprzeć ją przez pobudzenie Samorządów do współdziałania.

Warszawa, dn. 20 kwietnia 1922 r.

№ 703-S. Z.

za Ministra:

(—) Brzeziński w. r.
w. z. Dyrektora Departamentu.

20.

Komunikat Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zatrudniania inwalidów wojennych w instytucjach Samorządowych.

I.

Minister Pracy i Opieki Społecznej i Minister b. Dzielnicy Pruskiej wydali dnia 15 listopada r. ub. rozporządzenie wykonawcze do art. 55 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin (Dz. Ust. № 32/1921 poz 195) ogłoszone w № 94 Dz. Ust. z r. 1921, p. 699.

Ministrowie Spraw Wojskowych, Pracy i Opieki Społecznej, Skarbu, b. Dzielnicy Pruskiej wydali dn. 22 listopada r. ub. do art. 54 rejze ustawy rozporządzenie wykonawcze (Dz. Ust. № 96/1921, p. 707).

Na skutek obu rozporządzeń do świadczeń na

rzecz Inwalidów obowiązane są również gminy miejskie i wiejskie i powiatowe związki komunalne.

Rozporządzenie do art. 54 wyżej wymienionej ustawy wyraźnie je wymienia, rozporządzenie zaś do art. 55 obowiązuje do świadczeń na rzecz Inwalidów wszystkich pracodawców, zatrudniających co najmniej 50 pracowników w rolnictwie, przemyśle, handlu i komunikacji, a więc również gminy miejskie i wiejskie i powiatowe związki komunalne, o ile występują w charakterze wymienionych pracodawców.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, jako organ nadzoru nad związkami samorządowymi przypomina o wynikającym z rozporządzenia z dn. 15/XI i dn. 22/XI-1921 r. obowiązku zatrudnienia ciężko poszkodowanych Inwalidów wojennych i poleca zawiadomić, co w tej dziedzinie związki samorządowe wykonały.

II.

Na zasadzie art. 54 ustawy z dnia 18 marca (Dz. Ust. Nr. 32, poz. 195) o zaopatrzeniu Inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową, zarządza Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, co następuje:

Każda instytucja samorządowa obowiązana jest przyznać pierwszeństwo przy obsadzaniu wolnej posady urzędnika samorządowego Inwalidom w rozumieniu art. 2 ustawy o zabezpieczeniu Inwalidów wojennych i ich rodzin, o ile kandydat-Inwalida posiada dostateczne kwalifikacje.

Organ kierowniczy instytucji samorządowej obowiązany jest na wezwanie właściwego państwowego urzędu pośrednictwa pracy zawiadomić ten urząd o każdej wolnej posadzie urzędnika kancelaryjnego i manipulacyjnego (t. zw. siły pomocniczej). Jeżeli w ciągu dziesięciu dni po wysłaniu zawiadomienia do instytucji samorządowej nie zgłosi się Inwalida, mający dostateczne do objęcia posady kwalifikacje, instytucja obsadzi wolne miejsca według swego uznania w myśl przepisów ogólnych.

Warszawa, dn. 23 kwietnia 1922 r.

Nr-2116.-SM.

[Minister w. z.

(—) Dunikowski, w. r.

III.

Rozporządzenia i komunikaty innych Ministerstw.

21.

Komunikat Ministra Skarbu z dn. 10 marca 1922 r. L. 602/D. B./S. do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie opodatkowania spirytusu na rzecz Związków Komunalnych.

Dołączając pisma Polskiego Zrzeszenia Spirytuso-

wego z dnia 23.II.1922 r. Nr 546/361/V i z dn.17.II.1922 r. Nr 526/346/II wraz z załącznikiem Ministerstwo Skarbu zauważa co następuje:

Gorzelnie, rafinerje spirytusu uważać należy tylko za przedsiębiorstwa wytwarzające półfabrykat (spirytus surowy, spirytus rektyfikowany), który jako taki w myśl art. 3 ustawy o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych z dnia 23/IV. 1920 r. Dz. Ust. Nr. 37 poz. 210 nie może być dopuszczony do wolnego obrotu jako napój.

Z gorzelnii może być w myśl § 1 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28. X. 1921 r. Dz. Ust. Nr. 96 poz. 705 wywożony spirytus surowy tylko do wolnych składów, rafinerji spirytusu, zakładów denaturacyjnych, wzgl. do octowni, a z rafinerji tudzież z gorzelnii, posiadających oddział rektyfikacyjny, może być spirytus rektyfikowany wywożony tylko co fabryk wódek, do wolnych składów, do przydzielonych im poborem spirytusu zakładów, przerabiających spirytus na cele techniczne, do aptek i szpitali.

Do konsumcji mogą być z fabryk wódek (likierni) wypuszczone tylko wódki gatunkowe (likiery, wina ect.) zawierające poniżej 45% alkoholu a to do koncesjonowanych detalicznych lub hurtowych miejsc sprzedaży i to we flaszkach zamkniętych i obanderolowanych, a opatrzonych w etykiety zawierające firmę fabryki, nazwę, ilość, stopniowość trunku.

Związki komunalne mogą pobierać dodatek do rządowej akcyzy tylko od tych ostatnich fabrykantów i to w chwili, w której te fabrykaty wychodzą z fabryki wódek gatunkowych do koncesjonowanych miejsc sprzedaży, celem spożycia na terytorjum Związku, nie zaś od tych fabrykantów, które bywają wywożone z fabryki poza granicę tego terytorjum.

Z tego wynika, że gorzelnie i rafinerje jako warsztaty produkujące półfabrykat niedopuszczony do konsumcji nie są obowiązane do płacenia dodatków do akcyzy na rzecz Związków Komunalnych, lecz że do płacenia tych dodatków obowiązane są fabryki wódek gatunkowych, wzgl. nabywcy wódek gatunkowych, przeznaczonych do spożycia na obszarze danego Związku Komunalnego. Kontrola tych sprzedawców jest ułatwiona ze względu na postanowienia § 15 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28/X. 1921 r. Dz. Ust. Nr. 96 poz. 705.

Od spirytusu przeznaczonego na cele techniczne, opałowe, na wywóz za granicę i na lecznictwo, który jest zwolniony w całości lub w części od rządowej akcyzy nie należy się Związkom Komunalnym dodatek.

O powyższem uprasza się zawiadomić wszystkie powiatowe Związki Komunalne i Magistraty miast wydzielonych

Za Ministra Skarbu

Naczelnik Wydziału.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 kwietnia 1922 r. L. 953/pr./IX/22 w przedmiocie uprawy tytoniu w r. 1922 w obszarach b. zaboru austriackiego i rosyjskiego.

Z pod zakazu uprawy tytoniu dla własnego użytku, wprowadzonego na rok 1922 rozporządzeniem z dn. 19 grudnia 1921 L. 2943/pr./21/ GDMT., wyłącza się czasowo.

- a) obszar Małopolski, położony poza rejonami uprawy tytoniu, oznaczonymi w rozporządzeniu Min. Skarbu z dn. 10 marca 1921 L. 594/pr./21/ GDMT. Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12 z roku 1921, i poza obszarami, przyległymi do tych rejonów, a zatem zakaz ten utrzymuje się nadal w mocy co do obszarów położonych w Okręgach skarbowych: Tarnopol, Czarńków, Kołomyja, Stanisławów, Brzeżany, i co do powiatu sokalskiego;
- b) obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, jako też powiatów białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieskiego i grodzieńskiego, województwa białostockiego i powiatu chełmskiego województwa lubelskiego;

Na powyżej oznaczonych obszarach z wyjątkiem obszaru gmin miejskich z ludnością pona 20.000 mieszkańców, można zatem wyjątkowo w bieżącym roku uprawiać tyton dla własnego użytku pod następującymi warunkami:

Przestrzeń przeznaczona pod uprawę nie może przekraczać 10 (dziesięciu) metrów kw. (5. 27 sążni kw.) Przestrzeń powyższa, stanowiąc ma jedną nierozdzieloną całość. Plantowanie tytoniu łącznie z innymi roślinami jest zabronione. W jednym gospodarstwie, rolnem stanowiąc całość, chociażby należało ono do kilku osób przestrzeń przeznaczona pod uprawę nie może przekraczać 10 metrów kw; jedna osoba chociażby była właścicielem kilku gospodarstw może otrzymać na całym obszarze Państwa tylko jedno pozwolenie na uprawę tytoniu.

Od uprawy tytoniu dla własnego użytku należy uiścić opłatę w kwocie 300 (trzysta) marek od przestrzeni do 5 metrów kw. włącznie, od przestrzeni przekraczającej 5 metrów kw. opłata wynosi 600 (sześćset marek).

Dla własnego użytku uprawiać wolno tyton tym osobom, które uzyskają na rok bieżący pozwolenie na tę uprawę od miejscowych zarządów w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 czerwca br. Zgłoszeń, złożonych po tym dniu, bezwarunkowo nie będzie się przyjmować.

Zarządy gminne wydadzą zgłaszającym się pisemnie pozwolenia na uprawę tytoniu bezwzględnie dopiero po uiśczeniu pełnej przypadającej opłaty. W pozwoleniu ma być podana przestrzeń zgłoszona pod uprawę i kwota uiiszczona tytułem opłaty.

Gdyby właściwy zarząd gminny nie podjął się tego

obowiązku, sadzenie tytoniu dla własnego użytku będzie w tej gminie bezwarunkowo wzbronione.

Zarządy gminne sporządzić mają wykaz udzielonych pozwoleń i pobranych opłat w odnośnej gminie w 2 egzemplarzach i w terminie do końca czerwca br. jeden egzemplarz tego wykazu przesać najbliższemu Oddziałowi Kontroli Skarbowej dla użytku przy przeprowadzaniu kontroli nad uprawą tytoniu, a drugi właściwej Dyrekcji Okręgu skarbowego, wzgl. Urzędowi Skarb. Akcyz i Monopolów, te zaś odesłać otrzymany wykaz właściwemu Inspektoratorowi Uprawy tytoniu. Inspektoraty zaś przedłożą wszystkie otrzymane wykazy do dnia 15-go lipca br. Generalnej Dyrekcji Monopoli Tytoniowego, podając łączną sumę uiiszczonych opłat.

Ściągnięte opłaty obowiązane są zarządy gminne odesłać również w terminie do 30 czerwca br. do właściwych terytorjalnie Kas skarbowych na rachunek Generalnej Dyrekcji Monopoli Tytoniowego.

Od przyjmowania zgłoszeń uprawy tytoniu dla własnego użytku wykluczone są te zarządy gminne, które będąc uprawnione do przyjmowania zgłoszeń w ub. roku położone w nich zaufale zawiodły lub nałożonych na nie obowiązków ściśle nie wypełniły.

Władze skarbowe 1-ej instancji mają bezzwłocznie zawiadomić te zarządy gminne o wykluczeniu ich od prawa przyjmowania zgłoszeń na rok bieżący z powyższych powodów i wyraźnie przytem zaznaczyć, że w gminach tych uprawa tytoniu dla własnego użytku nie jest dozwolona.

Zarządy gminne mogą przyjmować zgłoszenia do uprawy tytoniu dla własnego użytku tylko od tych mieszkańców gminy, którzy w roku ubiegłym nie dopuścili się żadnych przekroczeń odnośnie do uprawy tytoniu; zaś osoby, które w ubiegłym roku uprawiały tyton bez pozwolenia, albo przypadającej opłaty nie uiścili, albo też przy uprawie tytoniu dopuścili się przekroczeń lub nadużyć, w szczególności zebrany tyton sprzedały, wykluczone są bezwarunkowo od uprawy tytoniu w r. b. i tym osobom bezwzględnie nie wolno wydawać pozwoleń na uprawę tytoniu. Obowiązkiem będzie zarządów gmin, w których tyton dla własnego użytku może być uprawiany, pilnie czuwać nad tem, ażeby żadna osoba uprawiająca tyton nie uchylila się od zgłoszenia o uprawie lub od uiiszczenia opłaty.

O uprawie tytoniu bez pozwolenia lub na obszarze większym od obszaru dozwolonego, o bezprawnej sprzedaży tytoniu uprawianego dla własnego użytku winny zarządy gminne bezzwłocznie donosić właściwej władzy skarbowej 1-ej instancji (Urzędowi Skarbowym akcyz i monopolów, Dyrekcjom Okręgów skarbowych).

Za czynności związane z uprawą tytoniu dla własnego użytku przyznaje się zarządom gminnym 25 o/o t. j. 1/4 część kwot pobranych przez nie tytułem opłat od uprawy tytoniu w odnośnej gminie. Ten należny im udział potrącają zarządy gminne z kwot odwożonych tytułem tej opłaty do Kas skarbowych. Reszta t. j. 750/o tych kwot przypada na rachunek Generalnej Dyrekcji Monopoli Tytoniowego. O odwózce opłat od uprawy tytoniu do Kas skarbowych winny zarządy gminne zawi-

damiać bezzwłocznie właściwe władze skarbowe 1-ej instancji (Urzędy Skarbowe akcyz i monopolów, Dyrekcja okręgów skarbowych), wykazując sumę opłat pobranych i sumę kwot ścignetych tytułem powyższego wynagrodzenia, a władze te sprawdzą natychmiast ten rachunek na podstawie otrzymanych wykazów pozwoleń i ewentualnie wydadzą potrzebne zarządzenia.

Wyprodukowane liście można zatrzymać dla własnego użytku lub odsprzedać ustanowionym przez odpowiedni Inspektorat uprawy tytoniu organom, nie wolno zaś bezwarunkowo pod zagrożeniem surowych kar, które bezwzględnie będą stosowane, odsprzedać ich komu innemu.

Osoby, które uprawiać będą tytoń bez pozwolenia lub na obszarze węższym od obszaru oznaczonego w pozwoleniu, tudzież osoby, które nieprawnie zużyją tytoń, karane będą w Małopolsce według b. austriackiej ustawy karno-skarbowej, a w b. zaborze rosyjskim według ustawy o akcyzie od tytoniu (art. 1165).

Rośliny tytoniowe, bezprawnie zasadzone, będą zniszczone, tytoń zaś nieprawnie zużyty będzie skonfiskowany.

Obowiązkiem organów kontroli skarbowej będzie pilnie czuwać nad ścisłym przestrzeganiem niniejszych przepisów.

Opłaty ścignięte od uprawy tytoniu dla własnego użytku, należy zarachować na § 4 p. 2 (Monopol Tytoniowy) preliminarza budżetowego Ministerstwa Skarbu.

Izby Skarbowe wydadzą natychmiast stosowne zarządzenia celem powiadomienia o niniejszym rozporządzeniu ludności na obszarach dopuszczonych do uprawy tytoniu dla własnego użytku, tudzież celem ścisłego wykonania postanowień tego rozporządzenia. Władze te mają przy ogłaszaniu tych zarządzeń wyraźnie podkreślić, że pozwolenia na uprawę tytoniu dla własnego użytku wydane będą tylko pod warunkami w niniejszym rozporządzeniu określonymi i że otrzymujący takie pozwolenie poddaje się wszelkim rygorom, wprowadzonym w niniejszym rozporządzeniu.

Minister Skarbu

(—) *Michalski.*

IV.

Obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego oraz zespolonych Ministerstw.

23.

Ogłoszenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej (Komunikat Oddziału Pomocy dla zde-

mobilizowanych oficerów N 15) z dn. 30 kwietnia 1922 r. L: 2812/22 powołujące do życia drugi Kurs Handlowy dla zdemobilizowanych oficerów.

„Obywatelski Komitet Pomocy dla zdemobilizowanych oficerów w Warszawie po ukończeniu 4-ro miesięcznych fachowych kursów dokształcających dla zdemobilizowanych oficerów, powołuje do życia drugi Kurs Handlowy o następującym programie nauk:

Buchalterja podwójna, włoska i amerykańska.

Arytmetyka kupiecka.

Korespondencja handlowa (ewentualnie francuska i niemiecka).

Prawo handlowe i wekslowe.

Nauka o gospodarstwie społecznym.

Stenografia.

Pisanie na maszynie.

Wykładowcami będą fachowe siły nauczycielskie szkół handlowych, ewentualnie oficerowie z równorzędnymi studjami.

Kurs rozpocznie się 6 czerwca 1922 r., trwać będzie przez trzy miesiące i zakończy się egzaminem, z którego absolwenci otrzymają odpowiednie świadectwa, uprawniające ich do pierwszeństwa w otrzymaniu odpowiednich posad za pośrednictwem rządowego Oddziału Pomocy przy M. P. i O. S.

Na kurs ten zostanie przyjętych 200 zdemobilizowanych oficerów, którzy wykażą się świadectwem 6-ciu klas polskiej szkoły średniej, lub którzy złożą ustny i pisemny egzamin wstępny ze stylistyki polskiej i arytmetyki. Od egzaminu ustnego można być zwolnionym po dobrym wyniku egzaminu pisemnego.

Nauka jest bezpłatna dla wszystkich przyjętych na kurs. Połowa z nich korzystać może z bezpłatnego mieszkania w schronisku i po zniżonych cenach ze stołowni, prowadzonej tamże przez Komitet.

Opłata za całodzienne utrzymanie wynosi 500 marek dziennie. Niezamożni uzyskać mogą zniżkę 500/0-ową a nawet zupełne zwolnienie od opłaty, o ile zobowiążą się po uzyskaniu posady zwrócić ratami tę połowę kosztów utrzymania.

Frekwentanci Kursu są przez cały czas jego trwania pod opieką Komitetu, który zaopatrzy ich w miarę możliwości w bieliznę, obuwie i ubranie cywilne, dając wszystko w formie pożyczki, spłacalnej ratami po uzyskaniu posady,—rodzinom zaś ich, na wypadek stwierdzonych przykrych stosunków finansowych, wypłacać będzie na czas trwania Kursu zasiłki pieniężne.

Na kurs w miarę wolnych miejsc będą przyjęci także zdemobilizowani podoficerowie, mający cenzus oficerski,—nie przysługuje im jednak prawo korzystania ze schroniska i stołowni.

Zgłoszenia nadsyłać należy na ręce „Oddziału Pomocy dla zdemobilizowanych oficerów”, Warszawa pl. Napoleona 10 do, dnia 20 maja b. r. najpóźniej i dołączyć do nich:

- 1) Odpis karty demobilizacyjnej, potwierdzony przez najbliższą władzę wojskową lub sądowo nie zalegalizowany;
- 2) wypełniony kwestionariusz oficerski, który można dostać w ekspozyturach „Oddziału Pomocy” i w każdym Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, ewentualnie zarządzać od centrali „Oddziału Pomocy”;
- 3) uwierzytelniony odpis posiadanych referencji osób wojskowych, rozkazów pochwalnych i t. p.
- 4) świadectwo lub uwierzytelniony jego odpis z ukończonych 6 klas szkoły średniej;
- 5) odpowiedź na następujące pytania:
 - a) czy ma w Warszawie mieszkanie wzgl. czy prosi o przyjęcie do schroniska;
 - b) czy ma zapewnione utrzymanie,—wzgl. czy prosi o prawo korzystania ze stołowni 1) za pełną opłatą 500 marek, 2) za zniżoną do połowy, 3) ze zwolnieniem od opłaty;
 - c) czy prosi o zasiłek dla rodziny (tu wymienić imię żony, dzieci wraz z dokładnym adresem).

Uruchomienie Kursu zależnem jest od liczby zgłoszonych.

O przyjęciu lub nieprzyjęciu na Kurs otrzyma każdy zawiadomienie pisemne.

24.

Rozstrzygnięcia przez Wojewódzką komisję do walki z alkoholizmem rekursów w sprawie wznowienia koncesji na wyszynk.

Na posiedzeniu w dniu 23. II. r. b. Wojewódzka komisja do walki z alkoholizmem uwzględniła rekursy o wznowienie koncesji na wyszynk (handel) napoi alkoholowych następujących petentów:

- I. 1. Kazimierza Boryslewicza, zam. we wsi Siłwanowce gm. Balla-Wielka, pow. Augustowskiego, na prowadzenie restauracji z prawem wyszynku napojów alkoholowych w Siłwanowcach.
2. Josela Dawida Szapiry z Grodna, na prowadzenie handlu win i wódek w naczyniach zamkniętych z tym jednak warunkiem, że przeniesie handel do in-

nego lokalu, odpowiadającego wymogom art. 6 ust. z dn. 23. IV. 920 r. (Dz. U. Nr. 37. poz. 210).

II. Odrzuciła zaś rekursy.

1. Chai Słobódzkiej z Goniądza. pow. Białostockiego.
2. Abrama Ibrama z Jedwabnego pow. Kolneńskiego.
3. L. Sz. Młynarzewicza z Łomży pow. Łomżyńskiego.
4. Sz. Lejpuńskiego z Grodna pow. Grodzieńskiego.
5. A. Buchbindera ze Stawisk pow. Kolneńskiego.
6. J. Farbera z Goniądza pow. Białostockiego.
7. Gringrasa z Radziwiłłowa pow. Szczuczyńskiego.

Białystok dn. 5 kwietnia 1922 r.

L: 195/24-A. D.

za Wojewodę:

Jan Kołt

25.

Zarejestrowane Stowarzyszenie.

- 1) Dnia 5. IV. b. r. Koło miłośników sceny „Lutnia” w Suwałkach.
- 2) Dnia 5. IV. b. r. Towarzystwo popierania sztuki sceny Polskiej w Grodnie.
- 3) Dnia 6. IV. b. r. Towarzystwo „Dom Ludowy w Grodnie”.
- 4) Dnia 13. IV. b. r. Towarzystwo „Linias Hacedek” w Grodnie.
- 5) Dnia 13. IV. b. r. „Centralna Spółdzielnia rolniczo-handlowa w Grodnie”.

26.

Unieważnione dokumenty.

Urząd Wojewódzki ogłasza, że po przeprowadzonych dochodzeniach zostają unieważnione następujące zagubione dokumenty:

- 1) Dowód osobisty wydany przez Powiatową Komen-

dę Policji Państwowej do L: 2192 dla Jakóba Reichmana zamieszkałego w Białymstoku.

- 2) Dowód osobisty wydany przez Powiatową Komendę Policji Państwowej w Białymstoku dla Jakóba Kaderlana, zamieszkałego w Białymstoku.
- 3) Dowód osobisty wydany przez b. władze okupacyjne dla Benjamina, Diny i Dory Gaworinów zamieszkałych w Białymstoku.
- 4) Paszport niemiecki wydany przez b. władze okupacyjne dla Lejba Sacha zamieszkałego w Białymstoku.
- 5) Karta bezterminowego urlopu, wydana przez Powiatową Komendę Uzupełnień 15 p. p. na imię Blenia Szwaba, zamieszkałego w osadzie Poręby Kościelne pow. Ostrowskiego.
- 6) Dowód osobisty wydany przez Starostwo w Kolnie w dn. 16. XII. u. r. za Nr. 135 na imię Owseja Szymka Chłudniewicza z Kolna, jakoteż karta powołania wydana na tegoż imię przez oficera ewidencyjnego.
- 7) Dowód osobisty wydany przez Powiatową Komendę Policji Państwowej w Białymstoku na imię Chany Wejnberg zamieszkałej w Białymstoku.
- 8) Dowód osobisty wydany przez Powiatową Komendę Policji Państwowej w Białymstoku z r. 1920 za Nr. 6113, oraz kartę powołania wydaną przez Powiatową Komendę Uzupełnień w Białymstoku na imię Fisza Schustera zamieszkałego w Białymstoku.
- 9) Dowód osobisty wydany przez Starostwo w Grajewie na imię Frydmana Szłomy zamieszkałego w Grajewie.

27.

W III Komisaryjacie Policji Państwowej w Białymstoku znajduje się rewolwer systemu „Browning Hiszpański” znaleziony na ulicy w Białymstoku.

Prawy właściciel zgłosi się w III Komisaryjacie Policji Państwowej po odbiór.

28.

Ogłoszenie Starostwa w Kolnie w sprawie zatrzymania kłaczy.

Starostwo w Kolnie poszukuje właściciela zatrzymanej w czerwcu 1920 r. w powiecie Kolneńskim kłaczy, niewiadomego pochodzenia, masł gniadej, wypalony numer na kopycie.

Termin zgłoszenia upływa 1 lipca 1922 r., poczem kłacz ulegnie sprzedaży z licytacji na rzecz Skarbu Państwa.

V.

Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników ogłoszonych:

29.

W Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej.

- Nr 19 poz. 160. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 4. II. r. b. wydane w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnic Pruskiej w przedmiocie taksy aptekarskiej.
- Nr 21. poz. 164. Ustawa z dn. 17. II. r. b. o państwowej służbie cywilnej.
165. Ustawa z dn. 17. II. r. b. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciw funkcjonariuszom państwowym.
166. Ustawa z dn. 21. II. r. b. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa.
170. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6. III. r. b. w przedmiocie rozciągnięcia dekretu o rejestrze handlowym i ustawy o spółdzielniach na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz na powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego.
171. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6. III. r. b. w przedmiocie uchylecia rozporządzenia b. Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich w sprawie opłat skarbowych od umów dotyczących sprzedaży losów.
175. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 7. III. r. b. w przedmiocie opłat za legalizowanie wodomierzy i przyrządów do pomiaru przepływu spirytusu, dokonywane przez Urzędy Miar na terytorjum b. zaborów austriackiego i rosyjskiego.
176. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 11. III. r. b. o przedłużeniu terminu zgłaszania kotłów parowych do stowarzyszeń dozoru kotłów w Warszawie i Poznaniu.
178. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 8. III. r. b. w przedmiocie komunikacji kolejowej między stacjami kolei polskich a stacją Niegorełoję Kolei Aleksandrowskiej i sta-

cjami kolei białoruskich i rosyjskich a stacją Stołbce polskich kolei państwowych.

179. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 15. III r. b. o bezpośredniej komunikacji towarowej pomiędzy Polską a Węgrami przez Czechosłowację.

180. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 10 marca r. b. wydane w porozumieniu z Ministrami spraw Wewnętrznych, Kolei Żelaznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie ograniczenia przywozu i przewozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z Rosji, Białorusi, Ukrainy, Łotwy, i Litwy.

№ 22. poz. 181. Ustawa z dn. 30 marca r. b. w przedmiocie zmiany terminu wejścia w życie ustawy z dn. 17. II. r. b. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonariuszom państwowym.

183. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 27. II. r. b. w sprawie zmiany art. 12. rozporządzenie Rady Ministrów z 5 sierpnia 1920 r. o dodatkach do płacy zasadniczej funkcjonariuszów państwowych, oraz załącznika Nr. 4 do tegoż artykułu.

184. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 27. II. r. b. uzupełniające rozporządzenie z dn. 20 VI. r. b. w przedmiocie uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 67. poz. 433).

189. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 3. III. r. b. o opłacaniu przesyłek pocztowych przy nadaniu w obrocie wewnętrznym.

190. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 18. III. r. b. o częściowym podwyższeniu opłat pocztowych.

191. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 3. III. r. b. w sprawie wznoszenia i naprawy budowli drewnianych w dzielnicach miast przeznaczonych pod budowlę murowane na terenie b. zaboru rosyjskiego.

192. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 12. III. r. b. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie przekazaniu Państwowemu Bankowi Rolnemu administracji funduszami z kredytu, przeznaczonego na pomoc rolną na mocy ustawy o nadaniu ziemi żołnierzom.

193. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 20. III. r. b. o bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czeskosłowackich.

№ 23. poz. 196. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i D. P., Ministra Spraw Wojskowych i Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dn. 12. III. r. b. w przedmiocie pomocy rolnej dla osadnictwa wojskowego.

№ 24. poz. 198. Ustawa z dn. 24. III. r. b. w przedmiocie zmiany ustawy z dn. 18. III. 1921 r. o przyznaniu kredytu trzech miliardów marek na pomoc rolną.

201. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 16. III. r. b. w przedmiocie zniesienia okręgowych urzędów ziemskich w Kaliszu, Łomży, i Radomiu, oraz zmiany właściwości okręgowych urzędów ziemskich w Piatrkowie, Białymstoku i Kielcach.

206. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 30. III. r. b. o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej na liniach Towarzystwa akcyjnego budowy i eksploatacji dróg żelaznych podjazdowych w Królestwie Polskiem.

№ 25. poz. 209. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 18. III. r. b. o podwyższeniu taryfy telefonicznej.

211. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 1. IV r. b. o podwyższeniu kwoty przekazów pocztowych i telegraficznych, pobrań oraz deklarowanej wartości prywatnych paczek i listów wartościowych w obrocie wewnętrznym.

№ 26. poz. 212. Ustawa z dn. 23 III. r. b. w przedmiocie zaopatrzenia weteranów powstań narodowych z 1831 r. 1848 r. i 1863 r. oraz wdów po nich.

214. Ustawa z dnia 7 IV. r. b. zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dn. 13 VII, 1920 r. o uposażeniu sędziów i prokuratorów (wymiar sprawiedliwości) Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 65. poz. 436) i noweli do tej ustawy z dn. 23. VI. r. b. (Dz. U. R. P. № 56 poz. 351).

216. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 9. III. r. b. w sprawie zmiany § 12 rozporządzenia z dn. 8. III. 1921 w przedmiocie wykonania ustawy o podatku od kapitałów i rent.

№ 27. poz. 217. Ustawa z dn. 23 III, r. b. o Państwowym Banku Odbudowy.

218. Ustawa z dn. 30 III. r. b. w przedmiocie podwyższenia opłat stemplowych na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej austriackiej od akcji, względnie aktów zawarcia spółek akcyjnych.

219. Ustawa z dn. 4 IV. r. b. w przedmiocie zmiany ustawy z dn. 10. V. 1919 r. o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych (Dz. P.P. № 41, poz. 298).
220. Ustawa z dn. 7. IV. r. b. o Polskim Banku Krajowym.
223. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dn. 1. IV. r. b. w przedmiocie zmiany rozporządzenia wykonawczego z dn. 22. III. 1921 r. o czasie pracy w zakładach bankowych.
- № 28. poz. 225. Ustawa z dn. 30. III. r. b. w przedmiocie przedłużenia okresu urzędowania organów samorządowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.
226. Ustawa z dn. 31. III. r. b. o uposażeniu profesorów i pomocników sił nauczycielskich w szkołach akademickich.
227. Ustawa z dn. 7. IV. r. b. o zmianie w ustawach o uposażeniu z dn. 13. VII. 1920 r. [Dz. U. R. P. Nr. 65. poz. 429, 430, 431, 436] postanowień dotyczących podziału na grupy ze względu na stosunki rodzinne.
230. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dn. 28. III. r. b. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu jaj
231. Rozporządzenie Ministra Skarbu, oraz Przemysłu i Handlu z dn. 7. IV. r. b. o ulegach celnych.
- № 29. poz. 232. Ustawa z dn. 4. IV. r. b. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dn. 16. VII. 1920 r. [Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 550] o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowych.
233. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 20. III. r. b. w przedmiocie wykonywania czynności felczerskich.
234. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dn. 10. IV. r. b. w przedmiocie ustalenia rodzajów kotłów parowych, podlegających nadzorowi względnie bezpośredniemu dozorowi Ministra kolei Żelaznych
235. Rozporządzenie Ministra kolei Żelaznych z dn. 11. IV. r. b. o uzupełnieniu art. 24. Przepisów przewozowych, obowiązujących na kolejach polskich.
237. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 12. IV. r. b. wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia z dn. 27. września r. b. w sprawie wydawania paszportów zagranicznych osobom udającym się zagranicę celem pracy zarobkowej.
- № 30. poz. 238. Ustawa z dn. 31. III. r. b. od podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych.
239. Ustawa z dn. 7. IV. r. b. w przedmiocie uzupełnienia i zmian w ustawie z dn. 7. V. 1920 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego [Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 249].
240. Ustawa z dn. 7 IV. 1922 r. o przedłużeniu terminów dla zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową.
241. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 23. III. 1922 r. w przedmiocie diet i kosztów podróży funkcjonariuszy policji państwowej.
242. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 25. III. 1922 r. w przedmiocie odroczenia terminu zwolnienia ze służby wojskowej rocznika 1899 oraz części rocznika 1900.
243. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 3. IV. 1922 r. o marynarce wojennej.
250. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów. z dn. 13. IV. 1922 r. o podwyższeniu zagranicznej taryfy listowej.
251. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia Publicznego z dn. 14. IV. 1922 r. w przedmiocie uznawania zagranicznych dyplomów lekarskich dla wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskim.

30.

W Monitorze Polskim.

- № 70. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dni 9. II. 1922 r. o przyznaniu ulgowej opłaty pocztowej dla paczek z podręcznikami szkolnymi.
- № 71. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 6. III. 1922 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 13. V. 1919 r., dotyczącego przepisów o udzielaniu ulg w powiatowych Zakładach Zdrojowych.
- № 72. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 3. III. 1922 r. w sprawie wysokości budowli na terenie b. zaboru rosyjskiego.
- № 73. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 4. III. 1922 r. w przedmiocie uprzy-

stępnienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw.

- № 76. Ustawa z dn. 17. II. 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych.
- № 95. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dn. 1. IV. 1922 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia wykonawczego z dn. 22. III. 1921 r. o czasie pracy w zakładach handlowych.

31.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

77. Okólnik (21) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 21. I. 1922 r. do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie napływu obywateli rosyjskich do Litwy Środkowej.
78. Okólnik (24) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 11. II. 1922 r. do Wojewodów oraz Komisarzy Rządu w Warszawie i Gieszyńcu w sprawie nieodpowiedniej korespondencji osób prywatnych z władzami i urzędami państwowymi.
79. Okólnik (25) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 16. II. 1922 r. do wszystkich Wojewodów, Komisarzy Rządu na m. stoł. Warszawę, oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie udzielania przez instytucje państwowe zagranicznym organizacjom humanitarnym, czynnym w Polsce, świadczeń w naturze.
80. Okólnik (27) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 15. II. 1922 r. do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, oraz Komisarza Rządu dla Śląska Cieszyńskiego w sprawie odbierania dokumentów legitymacyjnych od osób, uzyskujących obywatelstwo polskie.
81. Okólnik (28) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 16. II. 1922 r. do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, oraz Komisarza Śląska Cieszyńskiego w sprawie opcji na rzecz Rosji, względnie Ukrainy.
82. Okólnik (29) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 15. II. 1922 r. do Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie utworzenia Wydziału Apropowizacyjnego, wchodzącego w skład Departamentu Samorządowego.
83. Okólnik (32) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 4. III. 1922 r. do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie wydawania opinii w sprawach emerytalnych.
84. Okólnik (33) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 6. III. 1922 r. do Wojewodów: w Białymstoku, Kielcach, Łodzi, Lublinie, Warszawie, Nowogródku Brześciu n/B. i Łucku oraz Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie opcji na rzecz obywatelstwa polskiego.
85. Okólnik (34) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 4. III. 1922 r. do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie wzorów kontraktów z woźnicami.
86. Okólnik (35) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 7. III. 1922 r. do wszystkich Wojewodów (oprócz Małopolski) w sprawie zarachowywania wpływów, uzyskanych ze sprzedaży nadliczbowych taborów.
87. Okólnik (37) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 7. III. 1922 r. do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu Śląska Cieszyńskiego, oraz Komisarza Rządu w Warszawie w przedmiocie dostarczania Głównemu Urzędowi Statystycznemu statystycznych danych o ruchu strejkowym.
88. Okólnik (40) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 9. III. 1922 r. do Wojewody Warszawskiego, Komendanta Głównego Policji Państwowej, oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w przedmiocie tymczasowej pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszy państwowych.
89. Okólnik (41) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie podziału czynności w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Dział nieurzędowy.

Rozkład jazdy i taryfa komunikacji samochodowej na linii.

Kolno-Łomża.

Rozkład jazdy.

Samochód wychodzi z Kolna o g. 8-ej rano.
Przychodzi do Łomży o g. 9-ej m. 15 rano,
Wychodzi z Łomży o g. 5-ej po poł.
Przychodzi do Kolna o g. 6-ej m. 15 wieczór.

UWAGA: Komunikacja odbywać się będzie 6 razy tygodniowo z wyjątkiem soboty.

Ciechanowiec-Małkinia.

Rozkład jazdy.

Samochód wychodzi z Ciechanowca o g. 8-ej wieczór.
Przychodzi do Małkini o g. 9-ej m. 30 wieczór.
Wychodzi z Małkini o g. 2-ej w nocy.
Przychodzi do Ciechanowca o g. 3-ej m. 30 rano.

Taryfa.

Cena od osoby za dystans Kolno-Łomża 1000 Mkp.
Za bagaż wyżej 15 kg. za dystans Kolno-Łomża po 12 mk. 50 fen. za kg.
Bagaż do 15 kg. bezpłatnie.

Taryfa.

Cena od osoby po 20 mkp. za km.
Za bagaż wyżej 15 kg. po 30 fen. za kg. i km.
Bagaż do 15 kg. bezpłatnie.